

H^o
Indoch
61

CH TUYẾT VÀ BÀY

DEPT LEGAL
INDOCHINE
N° 28802

Chú Cừu

H^o
Indoch
61

61

ĐOÀN NAY

CHUYỆN CỔ TÍCH ĐỨC
BẰNG THƠ CỦA TỨ M

BẠCH TUYẾT VÀ BẦY CHÚ LÙN

TÚ MỠ

@TIEULUN 2024

BẠCH TUYẾT RA ĐỜI

Ngày xưa, có một bà Hoàng
Người phúc hậu, vẻ cao sang tuyệt vời
Một hôm, mùa rét êm trời,
Tuyết đổ toại bời, đất trắng như bông.
Bà Hoàng ngồi tựa bên song.
Thêu thùa ngắm cảnh tuyết bông trắng ngần.
Mũi kim tay ngọc đưa lần,
Nghĩ xa, nghĩ gần trong giấc mộng hoa.
Ước rằng : « Cầu Chúa cho ta
Một cô con gái thực là đóm đang... »
Tâm hồn vợ vẫn mơ màng,
Lỡ để kim vàng châm phải ngón tay.
Giỏ ba giọt máu đỏ hây
Roi trên nệm gấm trắng tầy tuyết trong.
Máu đào điểm gấm trắng bong,
Màu bạch, màu hồng hòa hợp đẹp sao.
Bà Hoàng cao hứng ước ao :
Ước gì cô gái má đào của ta
Dung nhan sắc sảo mặn mà,
Da trắng như ngà, đẹp tựa tuyết trong,
Môi son như giọt máu hồng,
Tóc mây đen nhánh như lông khùng mun.
Đông qua. Tuyết chảy tan mòn,
Cỏ non xanh rờn điểm áo xuân tươi.

Trăm hoa đua mĩm miệng cười,
Gió xuân phơi phới đượm mùi hương đưa,
Trên cành chim hót líu lo,
Én liệng mặt hồ soi bóng nước trong.
Bà Hoàng thỏa dạ ước mong,
Sớm sinh công chúa đầu lòng, mừng thay !
Quý yêu bông chẳng rời tay,
Ôm ấp đêm ngày, nung trứng, hứng hoa,
Nặng rằng : Hòn ngọc của ta
Đặt tên Bạch-Tuyết mới là xứng danh.

BẠCH TUYẾT BỒ CÔI

Bà Hoàng số kiếp mỏng manh,
Thụ bệnh chẳng lành phút chốc quy tiên.
Nhà vua sớm mất vợ hiền
Khóc than thương tiếc, buồn phiền khá lâu.
Nhưng vừa tròn một năm sau,
Cũng phải nén sầu, nổi lại tơ duyên.
Tân nương tuy đẹp hơn tiên,
Nhan sắc thì có, đức hiền thì không.
Mặt hoa mơn mớn má hồng
Ai biết trong lòng nham hiểm khát khe.
Nhất là kiêu ngạo gớm ghê,
Trên đời chẳng chịu một bề kém ai.
Con người sâu sắc nước đời,
Có thể giết người không phải gươm đao.
Rắp mưu định tiếm ngôi cao,
Lừa vua, nàng vẫn ngọt ngào như không.
Bộ ngoài ân ái mặn nồng,
Ác phụ trong lòng đã lập mưu thâm,
Ngày ngày cốc rượu tay dâng
Pha liều thuốc độc, hại ngầm nhà vua.
Ngày tinh, nào rõ mưu cơ.
Nhà Vua chẳng ngờ Hoàng Hậu gian ngoan :
Dần dần độc ngấm ruột gan
Một ngày đau đớn, suối vàng qua chơi.

BÀ VUA NANH ÁC

Giết chồng, việc đã xong xuôi,
Vờ vĩnh sụt sùi, che mắt thế gian,
Rồi thì xong việc đám tang
Nghiêm nhiên Hoàng Hậu đăng quang Vua Bà
Càng thêm độc ác, kiêu xa,
Nhất thống sơn hà, ích kỷ hại nhân.
Bao nhiêu mỹ nữ, cung tần,
Thấy ai nhan sắc, ngấm ngầm ghen hờn,
Vì Bà chẳng muốn một ai
Mặt hoa da phấn xinh tươi hơn mình.
Bây tôi đã rõ tính tình
Khi bắt thành linh, Hoàng Hậu soi gương,
Ấy là triệu chứng bất tường
Làm cho ai nấy mình nhùng nhẽ run.
Bà Vua hỏi tấm gương con
« Thiên hạ ai còn sắc đẹp hơn ta ? »
Gương thần thường vẫn tâu qua :
« Chúa Bà là bậc tiên nga nhất đời.
Tấm lòng tự ái được hài,
Hoàng hậu tươi cười, nét mặt nở nang.
Chẳng may khi tiếng thần Gương
Nói tên người đẹp, một nàng cung phi.

8 | Tú Mỡ

Bà Vua ghen ghét gớm ghê,
Tưởng sự moi mề, móc ruột, ăn gan
Con người yếu điệu dung nhan
Cớ sao lại dám đẹp hơn Vua Bà..

BẠCH TUYẾT BỊ GHEN

Ngày qua, rồi tháng, năm qua,
Công chúa, con bà Hoàng Hậu khi xưa,

Đã thành cô gái đào tơ,
Mơ mơ đôi tám, tuổi vừa xuân xanh.

Miệng cười như đóa hoa xinh,
Con mắt đa tình, đắm nguyệt say hoa.

Mọi người yêu mến thiết tha,
Nhất vì tính nết hiền hòa, đoan trang.

Nàng tiên Bạch-Tuyết dịu dàng,
Khôn lớn lại càng thêm vẻ giòn xinh.

Bảy lâu Hoàng Hậu vô tình,
Vì lòng chỉ nghĩ một mình bản thân

Một hôm chợt hỏi gương thần :

« Người đẹp tuyệt trần thiên hạ còn ai ? »

Gương tau : sắc nước hương trời,

Bảy lâu Hoàng Hậu là người tiên nga,

Nhưng nay sắc sảo mặn mà,

Bạch-Tuyết mới là đáng bực hoa khô. »

Bà Vua nghe nói những lời

Phật lòng tự ái con người kiêu căng,

Đùng đùng nổi giận nghiêng răng,

Tức tối tưởng chừng loạn óc hóa điên.

Và trong ba bốn hôm liền

Ma ghen ám ảnh, muốn yên chẳng lành,

Đêm đêm trần trọc thâu canh,
Ngày ngày gắt gỏng, bực mình biếng ăn.
Rồi cho được hủ nổi hân,
Bà đầy Bạch Tuyết làm thân nô tỳ.
Làm cho điều đứng ê chề,
Công việc nặng nề, bắt phải đảm đang.
Thương thay ! Lá ngọc, cành vàng
Mà nay đầy đọa phũ phàng vì ai !
Cô nàng vất vả hôm mai
Xiêm áo tươi bời, thân thể lấm than.
Một hôm vợi nước lau sàn,
Tủi thân, nàng chẳng phàn nàn trách ai,
Ngừng tay, một lát nghỉ ngơi
Thở vắn than dài, giọt lệ chứa chan.
Làm khuây an ủi tâm can,
Gượng vui câu hát cho tan nỗi sầu.
Cảm tình mấy cặp bồ câu
Nghiêng ngả ghé đầu, như lắng tai nghe.
Làm xong công việc nặng nề,
Nàng ra giếng đứng kê bờ rêu.
Dưới dàn quần quít hoa leo,
Bức tranh tổ nữ mỹ miều lồng khung.
Nàng nhìn đáy giếng nước trong,
Bóng mình lồng bóng hoa rung rập rờn
Véo von súa đuôi cơn buồn,
Tiếng hát chập chờn dưới giếng âm vang.

HOÀNG-TỬ XINH TRAI

Có chàng Hoàng tử lân bang
Nghe đồn Bạch-Tuyết dịu dàng thanh tao
Những là rầy ước mai ao
Gặp khách má đào, dạ ngọc mới cam.
Thắng yên ngựa bạch lên đàng.
Tới nơi vừa gặp cô nàng thần thơ
Bên bờ giếng, dưới giàn hoa
Ngắm bóng thần thơ, tiếng hát như ru.
Xuống yên rón bước, tò mò,
Lại gần, Hoàng tử thăm dò mặt hoa.
Tiếng đồn ví thực không ngoa
Chàng sẽ về nhà sắm lễ cầu hôn.
Cô nàng giữa đám chim non,
Đắm say trong giấc mộng hồn du dương.
Mải nhìn xuống giếng soi gương,
Bên cạnh bóng nàng bỗng thấy bóng ai ?
Rật mình lá rụng, hoa rơi,
Gót sen thoăn thoắt vội rời lầu trang.
Vườn hoa đã vắng hồng nhan
Chàng vẫn mơ màng đứng sững giờ lâu.
Nàng lên trên tít thượng lầu,
Bóng hồng thấp thoáng ghé đầu bao lan,

12 | Tú Mỡ

Trên cao nhìn tỏ mặt chàng,
Tướng mạo đường đường, lắm liệt xinh trai.
Bông hoa mái tóc sẵn cài
Giơ tay Nàng ném tặng người tìm hoa.

HỎI GƯƠNG THẦN

Đắm tình, trong phút say sưa,
Nào ai có ngờ, nắp cạnh bụi hoa,
Bà Hoàng quắc mắt, dò la,
Thấy đôi trai gái xem ra đắm tình,
Lòng ghen bỗng nổi lôi đình,
Bạch-Tuyết thân hình luộm thuộm lộ lem,
Đã đầy xuống phận thấp hèn,
Tưởng thân ma dại, ai thềm đoái trong.
Chẳng ngờ Hoàng tử trẻ trung
Lòng vẫn phải lòng âu yếm, say mê.
Bà Vua ghen tức tái tê,
Vùng vằng sóc áo, hàm hè trở vô.
Lên qua đường lối quanh co,
Năm cửa tò vò, tới chốn thâm cung
Hiên ngoài đôi báo canh phòng,
Bên trong cửa sắt lạnh lùng âm u ;
Tận cùng cung thẳm, tối mù,
Léo lét lù lù một ngọn lửa thiêng,
Ấy nơi bí mật thâm nghiêm,
Bà Vua tới đó để chiêm Gương thần,
Hỏi han câu hỏi mọi lần :
« Ai đẹp tuyệt trần hỏi hỏi Thần Gương ? »
Mặt gương bỗng phủ mờ sương,
Trong gương có tiếng phi thường đưa ra :

« Cô nàng là một tiên nga,
Mặt ngọc, da ngà, môi tựa san hô.
Mắt trong như nước mùa thu
Tóc đen óng ả, máy thua dịu dàng.
Bạch-Tuyết tên nàng tuyệt thế giai nhân,
Hoa cười, ngọc nói đoan trang,

MƯU HẠI BẠCH TUYẾT

Thoạt nghe, tức loạn tâm thần,
Vua Bà sập cửa, hăm hăm ra ngay.
Đòi tên đầy tớ chân tay
Chuyên trị lâu ngày những việc tối tăm.
Anh chàng lớn khỏe như vâm,
Rậm râu, sâu mắt, môi thâm nanh vàng,
Hình dung cục mịch, phũ phàng,
Làm tôi bà Hoàng nanh ác, khát khe,
Nhiều khi được lệnh éo le,
Dù gan tướng cướp cũng ghê sớn mình.
Nhưng vì phận sự phải đành
Nhắm mắt tuân hành, theo lệnh bề trên.
Biết mình phận thấp tôi hèn,
Trái lời chẳng khỏi lụy phiền đến thân,
Nên khi được lệnh bắt thần,
Biết có việc cần vội vã tới mau,
Dưới ngai quỳ gối cúi đầu,
Lặng im chờ lệnh, lo âu, hãi hùng.
Vua Bà nét mặt lạnh lùng,
Trao chiếc hộp hồng, nắp khảm ngọc châu,
Truyền rằng : « Người ráp mưu sâu,
Dụ nàng Bạch Tuyết đưa vào rừng hoang.
Liệu cơ, sửa rất nhẹ nhàng,
Lấy trái tim nàng bỏ hộp dâng ta.

Tên hầu vâng lệnh lui ra,
Toát mồ hôi trán, nghĩ mà thất kinh.
Chẳng bao lâu khắp triều đình
Rõ việc hành hình của chúa ác tâm.
Bà Vua độc địa thâm trầm,
Người ta sợ hãi, ghét ngâm hơn xưa,
Vì ai lòng cũng mến ưa
Nàng tiên Bạch-Tuyết gây thơ dịu dàng.

DIỆU DÀNG CẨM HUNG ÁC

Hôm sau, sáng sớm tinh sương,
Ngon cỏ bên đường lóng lánh hạt châu
Cô Nàng cười ngửa bạch cầu,
Cùng tên đầy tớ theo sau lên đàng,
Trộm nhìn công chúa đoan trang,
Rung động can tràng, tên bộc thô sơ
Nghĩ thầm : « Công chúa ngây thơ,
Lòng ai hả nữ chẳng ưa cho đành
Nếu ta hạ thủ hành hình,
Mình sẽ góm mình, ghê tởm tan hôi.
Sống mang tội với đất trời,
Mặt nào còn giám trông người thế gian.
Mai sau thác xuống suối vàng,
Diêm Vương sẽ đốt hồn tan vạc dầu.
Lệnh Vua, dù biết cơ cầu,
Nếu chẳng cúi đầu, nhắm mắt tuân theo,
Thân này chẳng thoát hùm beo,
Vợ con nheo nhóc, trăm chiều lắm than.
Mà nàng công chúa gian nan
Chưa chắc thoát nàn khỏi chết tay ai.
Thôi, thôi, ta cũng vái trời,
Thí nàng Bạch Tuyết ỉa đời cho mau »
Hai người vào chốn rừng sâu.
Hối hận tên hầu càng nghĩ, càng kinh.

Nhưng Bạch Tuyết vẫn vô tình,
Ngờ đâu tai vạ tây đình tới nơi,
Thản nhiên vui vẻ nói cười,
Nhìn bướm đông dài, nhại tiếng chim ca
Ngừng cương, xuống ngựa tìm hoa,
Thấy con chim nhỏ vừa sa xuống cành,
Tiếng kêu chiêm chiếp thất thanh,
Đôi mắt hiền lành sợ hãi van lơn,
Đỡ lên, Nàng vuốt, Nàng hôn,
Con chim xinh xắn hoàn hồn sồn sỡ,
Tên hầu lúc ấy thừa cơ,
Rút con giao nhọn chực giờ đâm Nàng.
Nàng nhìn thấy bóng xé ngang,
Quay lại kinh hoàng, kêu rú ngay lên.
Tên hầu như bị thôi miên.
Cúi đầu quỳ xuống dao liền rơi ra.
Hồi lòng, nước mắt tuôn sa,
Khóc rằng : « Hoàng-Hậu sai ta giết Nàng
Ta làm việc ấy không đang,
Công chúa liệu đảng trốn tránh cho xa.
Chớ nên trở gót về nhà,
Bà Vua ghen ghét ắt là lâm nguy.
Nói xong lên ngựa tức thì,
Lòng như trút gánh, ngựa phi lẹ làng.
Nhưng khi về tới nửa đường
Sực nhớ, anh chàng mặt bống tái xanh.

Buông tha công chúa, đã đành,
Hộp kia trống rỗng, về trình sao đây ?
Cũng là trời giúp cơ may
Nai nhỏ lạc bầy, qua chốn rừng hoang.
Tên hầu xuống ngựa đón đường
Phóng dao, nai bị tử thương ngã lìm
Anh chàng mới lấy trái tim,
Lông cương thừng thẳng điềm nhiên về lâu.

THÂN GÁI GIỮA RỪNG

Nàng Bạch Tuyết giữa rừng sâu,
Hoảng hốt lo sầu, nước mắt như mưa.
Một mình thân gái bơ vơ,
Bước liêu, bước lĩnh, vật vờ, đi đâu ?
Càng đi vào chốn rừng sâu,
Vòm cây dày đặc, khuất bầu trời xanh.
Bốn bề vắng lẽ vắng tanh
Cảnh là rủi rỏ, rừng thẳm âm u.
Đường khúc khuỷu, lối quanh co,
Giây leo chằng chịt, tựa hồ lưới bao.
Nàng lần bước thấp, bước cao,
Chập choạng vương vào rễ rủ, cảnh la.
Tưởng chừng quỷ quái yêu ma,
Nấp sau cây cối, xô ra chắn đường.
Hải hùng cảm cổ chạy quàng,
Đâm so, ngã rụi, hàng hoàng như mơ.
Nàng đi tới quãng rừng thưa,
Chồn cảnh bơ phờ, mệt thở hơi tai.
Giòng châu lã chã, tuôn rơi,
Tối tăm mắt mũi, rã rời tay chân.

BẠN CHIM MUÔNG

Các loài cầm thú lần lần
Kéo nhau lại gần Nàng để đánh hơi.
Nào là thỏ, sóc, hươu, nai
Tò mò xum xuýt tới nơi ghé nhìn.
Nhưng Nàng vẫn lìm, liên miên,
Bung mắt nhắm nghiền, thiếp giấc mê man.
Một con thỏ bé, bạo gan,
Xán gần thút thít, mơn man cổ nàng.
Khiến Nàng choàng dậy bàng hoàng,
Muông thú vội vàng tản mác trốn quanh.
Trên cây, một cặp hoàng oanh
Véo von tiếng hót trên cành lá loi.
Nàng âu yếm hỏi : « Oanh ơi.
Trên bước đường đời, dúi gặp gian truân,
Làm sao vượt nổi khó khăn,
Lại đây Oanh hãy ân cần bảo ta... »
Trả lời, Oanh hót, Oanh ca,
Sẽ cánh bay là đến đậu trên vai.
Nghe Oanh thỏ thỏ bên tai,
Nàng như gặp bạn giữa nơi núi rừng.
Lắng nghe tiếng hót tung bừng,
Nàng cũng vui mừng lựa giọng hát theo.
Tiếng vàng lạnh lạnh trong veo,
Em như gió thoảng, suối reo bên rừng

Chim bay cánh lừng lơ ngừng,
Thú chạy cũng dừng chân để lắng tai.
Nàng rằng : « Các bạn ta ơi,
Gió thu hiu hắt, sương rơi lạnh lùng.
Đêm nay cảnh vắng rợn rùng,
Mách bảo ta cùng chốn tạm trú chân.
Chim muông ngơ ngẩn, bần thần,
Thương nàng Bạch Tuyết gian truân nhờ đường
Biết làm chi cứu giúp Nàng ?
Ngơ ngác, bàng hoàng nghĩ mãi không ra
Nàng rằng : « Hoặc ở gần, xa,
Tiều phu hoặc có túp nhà đâu đây ? »
Tỏ mừng vâng lĩnh ý hay,
Muông thú họp bầy dẫn lối mỹ nương.
Đi đâu có chú cây hương,
Là dân thông thạo ngõ ngang đường quanh.
Hươu, Nai, Thỏ, Sóc tòng hành,
Rùa đã khắp khênh lêo đẽo theo sau.
Đàn chim ríu rít sôn sao,
Bay theo vỗ cánh rào rào trên không.
Một đoàn cầm thu thông dong.
Đưa nàng công chúa lần trong lối rùng.

TRONG LỀU TRANH VẮNG VẼ

Bước cao, bước thấp ngập ngừng
Đi tới một vũng cỏ ngắn cây thưa,
Kìa trên đồi cỏ điểm hoa
Đăm đăm thấy một ngôi nhà mái tranh.
Trước nhà suối chảy long lanh,
Dịp cầu bán nguyệt cuối ghềnh bắc qua
Qua cầu đến trước thảo gia,
Quái lạ ! Sao nhà lặng ngắt vắng tanh.
Lần theo hàng dậu, rạo quanh,
Nàng lên tiếng gọi - Âm thanh trả lời.
Ba lần gõ cửa, công hoài,
Cửa đóng then cài, không tiếng đáp thừa
Nhìn qua cửa kính ám nhòa,
Bên trong chỉ thấy lò mờ bóng đen,
Đánh liều, Nàng cứ nâng then
Mở toang cửa lớn, gót sen lén vào,
Thử xem nhà cửa ra sao
Cho biết ai nào chủ nước non đây.
Vào trong, quang cảnh, ô hay
Sàn nhà rác rưởi, đồ bày ngổn ngang
Bảy cái ghế, một cái bàn,
Thấp lùn như cửa một đoàn trẻ con.
Đoán chừng các cậu lên non,
Đón củi hãy còn công việc mãi mê,

Nên nhà cửa để bọn bề
Chỗ này bộ áo, xó kia chiếc giày.
Góc nhà, bát đĩa chậu đầy,
Nhu đề lâu ngày chẳng rửa nhớp nhờn.
Nồi, niêu, xanh, chảo chống trợ
Ghế bàn bụi phủ, xà nhà nhện vương.
Nàng Bạch Tuyết động lòng thương.
Nghĩ bụng : dễ thường bọn trẻ bỏ cô,
Như mình, không mẹ chẵn nuôi,
Chẳng ai coi sóc, thiếu người yêu đương,
Ấu là ta hãy sửa sang
Nhà cửa gọn gàng, sạch sẽ như li.
Chiều nay, các cậu bé về,
Ngạc nhiên sẽ thấy mọi bề phong quang.
Nghĩ xong, sẵn áo gọn gàng.
Tay ngọc nhẹ nhàng, làm việc vui tươi.
Lau chùi dọn dẹp khắp nơi.
Ra tay nội trợ, chẳng nài quản công.
Muốn nàng công việc chóng xong,
Muông thú hợp cùng giúp đỡ một hai.
Rùa dăng ván giặt bằng mai,
Hươu cho mượn gạc để phơi áo quần
Sóc đi quét tước ngoài sân,
Thỏ ngồi rửa bát lê la,
Mạng nhện trên trần đã có giới khoa;
Chim bay tập tới hái hoa cấm bình.

Trong chốc lát, chốn nhà tranh
Gọn giẹp đã thành gọn ghẽ, phong quang.
Nồi súp bông đặt lò than
Bốc lên nghi ngút một làn khói thơm
Cửa nhà gọn đã tinh tươm,
Mặt trời vừa lặn, chiều hôm tối dần.
Trong khi chờ đợi chủ nhân,
Thăm thú Nàng lần lên gác phòng trên
Thấy kê bảy bộ giường liền,
Mỗi giường chữ khắc một tên dị kỳ :
« Thầy Đồ », « Khe khát », « Ngủ khi »,
« Xuềnh xoàng », « E-lê », « Hắt-sì », « Vui-tươi ».
Khiến Nàng khúc khích, nức cười,
Tên tuổi lạ đời ! Ai khéo đặt tên !
Đang khi mỗi một mình tiên,
Lên giường nằm nghỉ, Nàng liền thiu thiu.
Gió chiều đã thổi hắt hiu,
Bầy chim lo sợ người yêu cảm hàn.
Rủ nhau riu rít buông màn
Che đắp cho Nàng an giấc say sưa.
Bốn bề lặng ngắt như tờ,
Bỗng đâu tiếng hát xa đưa, trập trùng.
Xa xa gần lại tung bùng
Vang một góc rừng, tiếng bước xôn xao.
Chim muông thấy động ồn ào,
Vội vàng tản mác lẫn vào rừng hoang.

BẢY CHÚ LÙN

Bảy giờ, dưới ánh trăng ngàn
Nhấp nhô bảy chàng lùn tịt, tí hon.
Nhìn xa tưởng lũ trẻ con
Lại gần hóa bảy chú lùn kỳ khôi,
Hình thù ngắn ngủn, nức cười,
Trán rộng, cằm lồi, mày rậm, mắt sâu.
Mũi khoằm như mỏ điều hâu,
Cái đầu hói nhoáng, bộ râu sồm soàm.
Bọn lùn ở chốn rừng hoang
Chưa một khách phàm để gót vãng lai.
Sáng ngày sêng cuộc vác vai,
Mò lên núi hiểm để khai mỏ vàng,
Và tìm ngọc thạch, kim cương,
Chiều tôi trở đường về chốn lều tranh.
Nếu người ta hỏi bảy anh :
Tìm vàng, kiếm ngọc để dành làm chi,
Lùn ta lúng túng thường khi,
Biết để làm gì, ngớ ngẩn không thừa.
Ở trong rừng thăm thẳm tro vơ,
Trăm năm chẳng thấy mặt qua một người,
Bảy chủ lùn tính dở hơi
Tưởng tượng gầm trời đầy giống yêu ma.

NHỮNG SỰ QUÁI GỖ

Rảo chân khi sắp tới nhà
Nhìn trên mái cỏ là là khói lên,
Lại gần, thấy cửa tung then,
Cả bảy chú bèn trở mắt, thất kinh.
Đoán chừng có sự chẳng lành :
Lửa lò ai nhóm nhà mình ai vô
Quỷ sứ hay ma cà lô ?
Hay rồng phun lửa ? Hoặc Hồ Ly Tinh ?
Thầy Đồ ra vẻ thông minh,
Tự đắc đây mình lời nói tiên tri,
Rằng : « Ta đã bảo từ khi
Hai trăm năm trước, quả thì không sai,
Nay mai, trời sẽ ra tai,
Một cuộc đời, xảy đến không lâu.
Bảy chàng rón rén, kéo nhau,
Thập thò hé cửa, ló đầu nhìn trong.
Lạ này ! Người vắng buồng không,
Ai quét trong phòng sạch sẽ như li
Trông nhau đừng ngẩn tò te.
Toan vào nhưng lại rút rè sợ ma.
Thầy Đồ làm mặt gan già :
« Thì cứ vào nhà, xem đã làm sao !
Anh em tiến trước lên nào,
Ta đi chặn hậu, sẽ vào theo sau. »

Ngập ngừng, đứng sững giờ lâu,
Cả đoàn mới quyết... đùn nhau kéo vào
Nhìn xem từ thấp chí cao,
Chỗ xó xỉnh nào cũng sạch, cũng quang.
Chú Khe Khắt nói đậm ngang :
« Quân ma này thực sỗ sàng quá đă !
Lén vào nhà của người ta,
Sạch sanh hạt bụi cái dơ chẳng còn.
Sáng nay đĩa bát đầy bồn
Ai đã đem thuôn, tẩu tán đi đâu ? »
Chú E-Lệ lục trước sau,
Ở trong tủ bát thò đầu nói ra :
« Đây rồi, đĩa bát nhà ta,
Rửa lau cẩn thận, xếp đàng tinh tươm.
Chén của đệ sạch lạ thường.
Chẳng thấy vết đường nhơm nhóp sến tay.
Chú Hắt-Sì mắt gấp gay,
Nhìn lên lò sưởi thấy đầy bình hoa,
Mùi thơm phảng phất thoảng qua
Chủ thờ phì phà phồng mũi đón hương.
Một luồng gió sông qua buồng,
Bất đồ cảm lạnh cuống cuống hắt hơi.
Mấy con mũi dục đồ hôi,
Lở đất long trời, vang động tứ tung.

Lớp nhà tranh bị chuyển lung,
Và Nàng Bạch-Tuyết, giấc nồng đang mơ,
Tưởng chừng sét đánh gần xa,
Choàng dậy thần thờ, rụi mắt, vươn vai

GIỚI THIỆU CHỦ KHÁCH

Nghe tiếng động, bỗng lắng tai,
Bọn lùn hốt hoảng : có ai trên lầu ?
Rồi cùng run sợ bảo nhau :
Con ngoáo ba đầu, hay quỷ sáu tay ?
Thầy Đồ ranh vặt xưa nay,
Thắp cây đèn nến, rúi tay chú Xuềnh,
Dỗ rằng : « Muốn rõ tình hình.
Chịu khó, chú mình lên gác xem sao.
Nguy nan dù có thế nào,
Vững lòng hãy cứ trông vào ta đây,
Sáu anh hùng sẽ ra tay,
Đứng trấn dưới này đón vật quái hung.
Xuềnh Xoàng chỉ vững nửa lòng,
Đánh liều rón bước lên phòng gác trên.
Tới đầu thang nghẽn cổ lên,
Run bật, ngọn đèn suýt rụng rời tay.
Nàng Bạch Tuyết mắt còn cay,
Bây giờ vừa ngáp, vừa xoay trở mình.
Nhát gan, hoảng sợ, chú Xuềnh
Cắm cổ lao mình ba bốn bậc thang,
Sáu chàng kia cũng kinh hoàng,
Đổ xô xúm lại hỏi han sự tình.
Chú Xuềnh sắc mặt tái xanh,
Trống ngực thành thành nói chẳng ra hơi.

Chỉ ra hiệu với mọi người :
Eo ! Con quái vật là loài gớm ghê !
Mình cao lớn, tóc lê thê,
Đang ngủ khè khè, tiếng ngáy o o...
Bọn lùn vững dạ, không lo
Tay đèn, tay búa lò dò lên thang,
Lăm le gặp quái liền choang,
Nhưng... chỉ thấy nàng tuyết sắc tiên nga,
Còn đang thêm thiếp giấc hoa.
Một mình nằm lán hơn ba bộ giường.
Thực là một sự lạ thường.
Cả bảy anh chàng giường mắt lạng yên,
Khác nào như bị thôi miên.
Chú Vui lắm bả : « Thường Tiên giáng Trần ! »
Chú E Lệ ghé lại gần :
« Có lẽ thiên thần sa xuống nhà ta...
Ngủ Khì lơ mắt la đà,
Khen thầm : « Trong ngọc trắng ngà, đẹp ghê ! »
Thầy Đồ nhíp mắt, ti hí :
« Gái tơ đương thì đẹp tựa sao mai ! »
- « Gái tơ... ? Là cái quái thai ?,
Chủ Xuềnh ta hỏi mấy lời ngô nghê.
Thầy Đồ giảng nghĩa cho nghe :
« Gái tơ, gái trẻ, vị chi... đàn bà !
Chàng Khe Khắt thở hắt ra :
« Nếu vậy thực là một sự nguy tai !

Đàn bà xinh đẹp bề ngoài,
Bề trong nham hiểm giết người không dao.
Anh em phải liệu làm sao,
Hắn đã lọt vào nhà của chúng ta
Khó lòng mà gỡ cho ra,
Sẽ sinh lăm chuyện rầy ra chẳng chơi ! »

MỘT QUÁI VẬT DỄ YÊU

Thoạt nghe léo séo bên tai,
Bạch Tuyết ngáp dài, nhồm dầy nhìn quanh
Bảy chú lùn lẩn rất nhanh,
Xô nhau ần nấp sau thành giường con
Nhìn nàng má phấn môi son
Bảy cặp mắt tròn ra vẻ hồ nghi,
Nửa chiều như sợ, như si,
Nàng trông ngộ nghĩnh quay đi mỉm cười.
Gật đầu chào khắp mọi người,
Nàng mới ngỏ lời lịch thiệp hỏi thăm...
Bảy chú lùn, mặt đăm đăm,
Vẫn không hé miệng nói năng nửa lời.
Nàng rằng : « Nhắc hỏi các người :
Vẫn được ơn Trời, mạnh khỏe, bình an ?
Chú Khe Khắt, vốn ương gàn,
Thưa : « Tôi... không biết ! » khiến nàng thoạt nghe
Nực cười cho chú ngô nghê,
Thô sơ thường chẳng biết chi việc đời.
Nàng rằng : « Các chú lùn ơi,
Chú nói nên lời, may thực là may !
Bây giờ hãy bảo ta hay
Họ tên các chú mình đây là gì ? »
Lùn còn ngơ ngẩn đứng ỳ,
Nàng liền sực nhớ tên ghi đầu giường,

Bèn nhìn bộ dạng từng chàng
Đoán tên rõ ràng vanh vách chẳng sai :
- « Bô này đạo mạo, râu dài,
Thầy Đồ chính thực tên ngài, phải không ?
- Chú này mặt khó đăm đăm,
Ta đoán chẳng nhầm, Khe Khắt chứ ai ?
- Miệng cười rộng đến mang tai,
Phải chẳng là chú Vui Tươi đó hê ?
- Chú kia mắt húp nặng nề,
Là chú Ngủ Khi, đích thực lục danh.
- Chú kia, thủ thủ hiền lành,
Là chàng E Lệ, mắt xanh dịu dàng.
- Chú này chất phác, cũ càng
Là chú Xuềnh Xoàng, lời đoán rất minh.
- Sáu người tên đã đoán rành,
Còn chàng thứ bảy, đích danh Hắt Sỉ !
Thấy Nàng nói đúng từng li,
Chú Khe Khắt lại càng nghi sợ hoài.
Hỏi rồn : « Thế mụ là ai ?
Ở đâu lạc loài lẩn quất tới đây ?
Vào nhà đường đột, ô hay !
Hắn là rắc rối định soay trò gì ? »
Nàng đáp lại rất nhu mì :
« Ta là Bạch Tuyết, có chi mà ngờ ?
Ngạc nhiên, lùn mòi bầm bơ :
Công-chúa... ! Sao mà lạc bước tới đây ? »

Nàng bèn kể lại cho hay
Sự tình Hoàng Hậu sau này gian ngoan.
Vua cha thời bị thác oan,
Nàng bị xử tàn, Hoàng Hậu ghét ghen.

ĐUÔI THÌ THƯƠNG VƯƠNG THÌ TỘI

Bọn lùn mới rõ căn nguyên,
Hà Hoàng quỷ quyết. Nghe tên rùng mình
Chú Khe Khắt, sợ thất thanh :
« Hoàng Hậu thành linh nếu biết chúng ta
Chứa Nàng Bạch Tuyết trong nhà,
Thời nguy cả nút ! Ất là không lâu,
Chỉ trong hôm trước, hôm sau,
Cả bọn mất đầu, hóa kiếp ra ma
Nàng rằng : « Xin chớ lo xa,
Bà Hoàng há biết đâu ta chốn này !
Lùn rằng : « Nàng quá thơ ngây,
Tưởng chừng Hoàng Hậu là tay xuềnh xoàng.
Ấy tay phù thủy cao cường,
Phép thuật phi thường, biến hóa thần thông.
Dù Nàng trốn tận thiên cung
Bà ta cũng có phép dùng tới ngay.
Và, biết đâu, giữa lúc này,
Yêu tinh chẳng nấp đâu đây, xó nào... »
Bọn lùn nghe bỗng nôn nao,
Phòng mũi phì phào như để đánh hơi,
Rồi tìm sạo sục khắp nơi,
Kẻ nhòm khe tủ, người soi gầm giường.
Ngủ Khì lục soát đáy rương,
E Lệ cuống cuống khám túi Khắt Khe.

Chàng Vui Tươi chạy le te,
Tiện tay tóc cả... râu ria Thầy Đồ.
Bảy chàng lo lắng bơ phờ,
Hoàng Hậu bây giờ dầu chẳng tắm hơi,
Song le việc cũng khó xuôi :
Đuổi nàng Bạch Tuyết, ôi thôi chẳng đành.
Đề Nàng nấu chồn lều tranh,
Tội vạ tây đình lỡ đề ai mang ?

THAM THỰC... KHÔNG CỰC THÂN

Biết mình gặp bước dở dang,
Nàng vờ nói dối tính đang thoái lui.
Rằng : « Thôi ! Nếu vậy thì thôi,
Làm lụy các người, ta chẳng thiết chi.
Thân này liều với nan nguy,
Vào rừng lang sói vô đi cho rồi !
Ở đây chi nữa chán đời,
Làm bếp các người, ai có biết công.
- « Ồ ! Nàng làm bếp ? Thực không ? »
Chàng Vui Tươi hỏi, tỏ lòng hoan nghênh.
Nàng rằng : « Đầu bếp trứ danh,
Ta nấu rất sành đủ món cao lương
Nghè riêng, bánh mật, bánh đường,
Bánh nho, bánh mít, lại càng chuyên môn.
Nghe nàng kể các bánh ngon,
Cả bấy chú lùn tắc lẻm khát khao.
Đồng thanh sáu chú nhao nhao :
« Xin nàng ở lại, dù sao cũng đành...
Duy chàng Khe Khắt đành hanh,
Mĩa : « Lũ chú mình chỉ chết vì ăn !
Nhớ câu « tham thực cực thân »,
Chờ khi đầu rụng, ăn năn đã rồi ! »
Anh em đã chẳng nghe lời,
Lại mắng một hồi : « Im miệng ! Thủy thui ! »

Chàng Khe Khắt chịu gượng lui
Để Nàng Bạch Tuyết tạm thời nấu nướng
Xem tài đầu bếp phô trương,
Bánh mứt, bánh đường làm thử ăn chơi.
Bao giờ nếm biết mùi rồi,
Thời nàng sẽ liệu nẻo rời lều tranh.
Bây giờ sức bất thành linh,
Khói súp nấu hành dưới bếp đưa lên,
Nàng bèn chạy vụt như tên,
Xuống thăm nồi súp để quên trên lò.
Chú Khe Khắt được thể, hò :
« Cô ả chẳng rồ, tất cũng gàn ương. »
Bảy chàng theo xuống cầu thang
Ló đầu nhìn xuống, xem nàng làm chi.
Lửa reo dưới bếp râm rì,
Mùi súp hơi phì, điếc mũi thơm tho.
Bọn lùn phồng mũi nở to,
Kiến vừa bò bụng, reo hò : « Súp ngon ! »
Rồi cùng vui vẻ lon ton,
Ngồi quanh bàn tròn, sắp đĩa ra xoi...

NHÀ BẾP MỚI, LỆ LUẬT MỚI

Nàng rằng : « Súp chín tới nơi.
Trước khi ăn, rước các ngài rửa tay »
Nhìn nhau, lùn chỉ đứng ngây,
Bởi đã lâu ngày, rửa ráy gì đâu !
Thầy Đồ nhăn nhó, gãi râu,
Rằng : « Tay đi rửa sạch lâu hôm kia.»
Nàng Bạch Tuyết lấy làm nghi,
Cứ đòi các chú phải chìa tay coi.
Bàn tay đen thui đen thui,
Các chú ngượng chùi quấy qua cho xong
Những Nàng coi chẳng bằng lòng,
Cố làm nghiêm nghị, nhưng trong nén cười.
Kêu ca : « Lười hời là lười !
Chịu khó các người kíp kíp rửa tay.
Đắm đồ giặt mẹt luôn đây.
Cùng công gọi cả râu mày hộ tôi ! «
Sáu chàng ngoan ngoãn vâng lời,
Bướng bỉnh, dở người, duy chú Khất Khe,
Phùng mồm trợn mắt hàm hè,
Dậm chân đạp đất, miệng be rầm trời,
Hăm hăm ra khỏi cửa ngoài,
Hăng hái ngỏ lời xui giục anh em !
Thuyết rằng : « Các chú nhát hèn,
Nam nhi chí khí, sợ tên đàn bà !

Dần dần sẽ bị hấn ta
Sỏ chân lỗ mũi, thật là đến bêu !
Rồi ra, ái ố mỹ miều,
Hấn lấy giải điều buộc túm râu ria.
Ta đây là bậc tu mi,
Quyết không chịu phục, làm chi thì làm...
Thầy Đồ nghe nói làm bàm,
Diên ruột hát hàm báo các anh em
Tóm thẳng Khe Khắt ma lem,
Quẳng vào vại nước một phen tắm ùm.
Co lên dấn xuống tì tùm,
Nước sặc vào mồm, nước ngấm vào tai...
Rồi thì khắp mặt ai ai
Tắm lau sạch sẽ, trông người tỉnh tao.
Đến khi bầy chú dẫn vào,
Bạch Tuyết đón chào, hớn hở vui tươi,
Rồi nàng kéo ghế mời ngồi
Cùng nhau thù tạc, hưởng nôi súp ngon.
Trái tim ai ? Trái tim nai !
Đồng thời, Hoàng hậu chúa ôn
Nóng ruột bồn chồn như đại như điên.
Trên lầu đi, lại huyền thuyên
Như con hổ cũi, chẳng yên đứng ngồi.
Cái thẳng đây tớ thiên lôi,
Chờ đợi lâu rồi chưa thấy tăm hơi.

Đêm khuya, sao điểm đặc trời,
Đồng hồ chậm chạp đếm thời khắc qua.
Bỗng đâu tiếng ngựa gần xa,
Hoàng Hậu cười khà, mở cửa ngóng trông.
Một người đôi ngựa song song,
Mà Nàng Bạch Tuyết thời không thấy về..
Bà Hoàng trong dạ hả hê,
Miệng cười the thé, nghe ghê rợn người.
Tên hầu sợ toát mồ hôi,
Trong dạ bồi hồi, lảng lảng lên thang,
Mất không dám ngó bà Hoàng,
Hộp con, quỳ trước ngai vàng dâng lên.
Bà Hoàng mở nắp ra liền
Quắc mắt lên nhìn, thấy trái tim non,
Máu còn tươi đỏ như son,
Tim Nàng Bạch Tuyết ! chẳng còn hồ nghi !
Truyền cho đầy tớ lui đi,
Bà Hoàng chẳng ngại đêm khuya lạnh lùng
Lần mò tới chốn thâm cung.
Đề đem sự lòng tỏ với Thần Gương
Rằng : « Nay quốc sắc thiên hương
Nhất trong thiên hạ, dễ thường là ta ? »
Khói vàng, khói biếc tỏa ra,
Mặt gương ám nhòa tiếng nói khải trêu
« Đi qua hết bảy ngọn đèn,
Vượt qua bảy thác, rồi trèo lên non,

Có ngôi nhà lá con con
Với bảy thằng lùn, giữa chốn rừng thiêng
Ngắt lời, Hoàng Hậu ngạc nhiên :
« Bảy thằng lùn nọ, là duyên có gì ? T
hần Gương, mặt lại sấm sì,
Nói tiếp râm rì, ra giọng mỉa mai
« Bảy thằng lùn đó ai ơi,
Cho Nàng Bạch Tuyết nhờ nơi ra vào...»
Bà Hoàng điếng lạng, lao đao
Ức cổ nghẹn ngào, lời nói chẳng ra
Mở ngay nắp hộp nhìn qua,
Trái tim trong đó, hỏi là tim ai ?
Gương rằng : « Ấy trái tim nai,
Đầy tớ của ngài nói dối như ranh ! »,
Bà Vua mặt sấm, mày xanh,
Giang tay ném hộp tan tành vỡ gương
Mảnh rơi xuống gạch loang xoang,
Nghe như chế nhạo bà Hoàng thấp cơ.

THUỐC QUỲ PHÉP MA

Càng ngấm nghĩ, càng cay chua,
Chưa thấy bao giờ bà giận góm ghê.
Bà nguyên, Bà rửa, Bà đe.
Bảo cho Bạch Tuyết, con kia liệu đời !
Bà thề ăn sống nuốt tươi,
Sé xác tới bời mới hả tâm can !
Dần dần giận đã ngót cơn
Bà ngồi bà nghĩ muôn vàn mưu thâm,
Làm sao cho hả ác tâm.
Hại ngấm, giết ngấm Bạch Tuyết mới nghe.
Bà cười, cười góm, cười ghê
Lừ lừ mở khóa rồi đi xuống hầm.
Vào trong buồng tối u âm,
Lạnh lẽo âm thâm như chốn nhà ma.
Một con cú đậu trên sà,
Mắt xanh lẻo lét như là ma chơi.
Khi bà Hoàng Hậu tới nơi,
Con vật rã rời vỗ cánh bay la,
Rồi kêu hu hú, đậu sả,
Bên lò âm ỉ, là là khói bay.
Trong buồng thí nghiệm hiểm này,
Bà Hoàng phù thủy, vốn tay cao cường,
Lục tìm tra sách Âm Dương,
Luyện phép phi thường, xuất quỷ nhập tinh.

Bà pha liều thuốc cải hình,
Làm cho xinh đẹp biến thành xấu xa.
Lệ cá sấu, bướu lạc đà,
Cát của Thời Giờ, bồ hóng của Đêm,
Đem pha với nước Hoàng Tuyết,
Quấy đều uống ực, tự nhiên biến hình,
Đang bà Hoàng Hậu đa tình,
Nháy mắt đã thành mù khộm ma lem,
Răng móm mém, mặt hom hem,
Trán răn, mũi lõ, mắt nhèm đỏ hoe,
Tiếng cười thỏ thẻ rợn ghê,
Khập khiễng chân què, sống áo tả tơi.
Thay hình đổi dạng xong rồi,
Bà Hoàng nghĩ cách giết người không gươm.
Sách thuốc độc, giỏ từng chương,
Mắt vọ gườm gườm, miệng niệm chú ma.
Bà tìm, tra cứu đã ra :
Quả táo tâm độc, món quà gớm ghê.
Làm cho ngủ mê, ngủ mê,
Một giấc nặng nề lim lim trăm năm.
Rồi bà sung sướng cười thầm
Nhách môi nanh ác manh tâm hại người.

CUỘC ĐỜI ÊM ĐẸP

Ở nơi rừng thẳm xa xôi,
Biệt tích cuộc đời, xa chốn đài trang,
Bầy chú lùn với một Nàng,
Dần dà quên bằng bà Hoàng hay ghen.
Sống đời thanh thản thiên nhiên,
Bạn cùng cây cỏ, vui miền núi non.
Rạng đông tới buổi hoàng hôn,
Công việc rập rờn, làm đã xong xuôi.
Tôi về họp mặt thanh thời,
Nhà tranh tiếng nói, tiếng cười dậy vang.
Chim muông trong chốn rừng hoang
Đến châu ngưỡng cửa, nghe Nàng hát ca.
Nức cười, bầy chú lùn ta
Cũng trở nên nhà nhạc sĩ trữ danh.
Người đàn sáo, kẻ trống xênh,
Hợp nhau họa nhạc âm thanh khác đời.
Nàng Bạch Tuyết thanh thời ngồi,
Cầm nhịp đoan rồi khen ngợi vỗ tay.
Bọn lùn cao hứng mê say,
Có khi nhảy nhót, múa may quay cuồng,
Quay tròn kéo cả cô nương
Cuồn cuộn vào luồng gió lốc sướng vui.
Có đêm vắng vặc trăng soi,
Cô nàng ngồi giữa, lùn ngồi xúm quanh.

Lắng tai nghe, mắt long lanh,
Câu chuyện huê tình, câu chuyện cổ sơ.
Kể rằng : « Ngày xưa ngày xưa,
Có nàng công chúa tuổi thơ dịu dàng.
Chú Xuềnh dớ dẩn đâm ngang,
Ngắt lời : « Công chúa là... Nàng, phải chăng ? »
Nụ cười đáp chú hỏi nhăng
Nàng lại dịu dàng kể truyện tiếp theo..
Rằng : Nàng công chúa yêu kiều,
Có chàng Hoàng tử mỹ miều, say mê...
Truyện dài kéo tới canh khuya,
Kìa chú Ngủ-Khì đã ngáy liên thanh.
Trong hang, cái ếch cầm canh
Giục người đi giấc. Truyện đành đến mai.
Nàng rằng : « Đã quá giờ ngơi,
Xin rước các ngài lên gác cho nhanh. »
Thầy Đồ, đa tứ đa tình,
Tay cầm đèn nến, nghiêng mình dâng lên :
« Mời công chúa nghỉ gác trên
Sân có chăn mền, ngọc thể nghỉ ngơi.
Vui lòng để mặc chúng tôi
Năm nơi nhà dưới thanh thoi như thường
Nàng rằng : « Cảm tạ lòng vàng,
Các chú đã nhường... Xin chúc giấc an ! »
Nàng vừa lên khỏi cầu thang
Cảnh êm đêm bỗng biến sang... mờ mờ.

Chàng Khe Khắt miệng bô bô,
Sỉ và Thầy Đồ : đồ ngốc, đồ si !
Vui Tươi, E Lẻ, Hắt Sỉ
Giăng nhau chiếc gối chí kỳ rách tung.
Chỉ chú Xuềnh rất ung dung
Nhặt nắm lông hồng kê dưới má êm,
Ngủ Khi một giấc thần tiên,
Lều tranh trở lại êm đêm dưới trăng.
Kể từ đã mấy trăm năm,
Đời sống phẳng bằng ở chốn lâm sơn,
Lùn chưa sung sướng nào hơn
Từ khi Bạch Tuyết để chân tới nhà.

QUẢ TÁO TÂM ĐỘC

Nhưng... trong hầm kín, Vua Bà
Cùng cái củ già nấu thuốc sát sinh,
Niệm thần chú, đọc ma kinh,
Cầu hồn ác quỷ, yêu tinh nhập vào.
Lửa reo, thuốc sôi, bọt rào,
Bà khuấy, bà nhào bằng ống xương tay.
Thuốc đun vừa bảy đêm ngày,
Bà đem quả táo buộc giây dúng vào.
Nửa phần táo nhuộm máu đào
Trông vẻ ngọt ngào dễ mấy ai nghi.
Biết đâu cần phải tí ti
Trúng vào thuốc độc tức thì chết tươi.
Mụ già sâu sắc nước đời,
Tra xem giải độc có bài thuốc chi.
Cũng là cần thận phòng khi
Nhỡ mình ngộ độc, cứu nguy dễ dàng.
Này trong sách giấy rõ ràng :
« Tình yêu nồng nàn cải tử hoàn sinh ».
Bà Hoàng cau mặt, nhăn nanh :
« Ngộ may Nàng được thuốc tình thì sao ?
Nhưng mà dễ chẳng khi nào,
Thuốc độc ngấm vào, cô ả miên man,
Bọn lùn tưởng chết nhập quan,
Đào sâu, chôn chặt, chết oan tong đời ! »

Thế rồi hớn hở mừng vui,
Khánh khách miệng cười nanh ác đến kinh,
Bà Hoàng kiếm chiếc lẵng xinh,
Xếp đầy lẵng táo lạng thính lên đường.
Bấy giờ buổi sáng mờ sương,
Hoàng Hậu lần tường đi tới bờ sông.
Rẽ lau tháo chiếc thuyền rồng,
Boi chèo đi biển mịt mù trong sương.
Kia sông thuyền đã trở sang,
Chống gậy lên đường, trở nẻo rừng sâu,
Bà đi, đi mãi hồi lâu,
Mặt trời đã ló qua đầu cây xanh,
Bấy giờ ngừng bước khắp khềnh,
Che mắt ba vành, trông rồi nẻo xa.
Trên rừng bát ngát bao la,
Một làn khói mảnh bay là trời xanh.
Nhìn theo làn khói rung rinh,
Mụ già đoán chắc lều tranh bọn lùn
Thẳng đường chống gậy đi luôn,
Rảo cẳng bước rộn mãi tới qua trưa...

TẠM BIỆT

Cùng hôm ấy sáng tờ mờ,
Tại lều tranh lúc tiếng gà gáy ran
Bọn lùn thức dậy sửa sang
Từ giã cô nàng, lên núi lên non.
Thầy Đồ căn dặn ôn tồn.
« Dám xin công chúa luôn luôn giữ mình
Bà Hoàng địa quỷ thiên tinh,
Có lẽ vẫn rình hãm hại chưa tha.
Thấy ai lạ mặt tới nhà,
Nàng nên phòng bị kéo mà khốn to. »
Nàng rằng : « Xin chú chớ lo... ! »
Vững dạ, Thầy Đồ vác cuốc ra đi.
Và lần lượt, các chú kia
Lại chào công chúa, trước khi lên đồi.
Chàng Khe Khắt, vẫn đỡ người,
Con mắt lờm lờm trời, linh linh đến hay !
Tưởng lờ Nàng lúc chia tay,
Đi xa một quãng lại quay trở về,
Dặn Nàng : « Đóng cửa tứ bề,
Chờ đóng vụng về, gió lọt qua song.
Nàng sao thì cũng mặc lòng
Chỉ e gió mạnh làm tung cửa nhà.
Rồi chàng đắc chí đây ta
Thù ghét dân bà, đào đất đồ đi.

Than ôi ! khí khái tưởng gì,
Vừa đi, vừa ngoái nhìn về phía sau.
Thấy chàng mặt có mày cau,
Bạch Tuyết gật đầu, chào vọng vẫy tay.
Anh chàng bỗng hóa vui ngay,
Miệng cười toe toét, mặt mày nở nang,
Bất đồ trông ngửa trông ngang.
Bước quảy bước quàng, va phải gốc cây.
Đau bằng trời giáng, xoa tay
Đầu xưng cái bưởi, lớn tầy quả sung.
Anh chàng cúi kính, đâm khùng
Ồ ! bọn má hồng ! Ghét đấng ghét cay !»

MỘT Ý HAY CỦA CHÚ NGŨ KHÌ

Bảy chú lùn định hôm nay
Không đi lên mỏ như ngày thường khi
Đăm đăm nét mặt làm lì,
Như có điều gì suy nghĩ rất lung ;
Đưa nhau đến giữa rừng thông,
Búa rìu, sừng cuốc, xếp chồng một bên.
Dưới cây cổ thụ thiên niên,
Hội đồng lùn họp một phiên bất thường.
Bàn nhau kiếm chút quà xoàng
Đề tặng cô nàng công chúa thân yêu.
Gọi là của ít lòng nhiều,
Tỏ tình quý mến, ra điều thủy chung.
Giờ lâu bóp trán, hỏi lòng,
Vui Tươi sớm đã nghĩ xong, thưa rằng :
« Tặng Nàng công chúa, chi bằng
Một chiếc mũ vàng, giắt ngọc kim cương.
Thầy Đồ gạt phắt rằng : « Xoàng !
Mũ ngọc, mũ vàng có ích gì đâu !
Chỉ làm công chúa nhức đầu,
Chúng mình lại phải tội hàu thuốc thang. »
Chàng Vui Tươi, tính huênh hoang,
Bàn : « Tặng cô Nàng một cỗ long xa;
Ba đôi ngựa bạch bờm xòa
Kéo xe lộng lẫy, thật là uy nghi, »

Bọn kia cũng gặt phất đi :
« Xe ngựa làm gì ở chốn rừng sâu !
Vả Nàng có dịp đi đâu,
Ngựa xe chi nữa thêm sâu, phải chăng ? »
Ngủ Khì, chí thú bàn rằng :
Thiết dụng chi bằng tặng chiếc giường xinh,
Êm đềm trong chốn lều tranh,
Công chúa ngả mình cho được thanh thoi. »
Ngủ Khì ta nói rút lời,
Hoan nghênh nhĩa ý mọi người vỗ tay,
Rồi thì tức tốc làm ngay,
Kẻ thợ người thầy, mỗi chú một công
Xuênh Xoàng nhận việc làm khung,
Ra tay cưa sẻ cây thông rườm rà
Thầy Đồ là mặt tài hoa,
Văn tự tay già, khắc chữ ghi tên
Vui Tươi, thợ trạm tay chuyên,
Sẵn lòng nhận việc trở tiên, trạm rồng ;
Hất Sỉ làm nệm nhồi bông,
Sửa gối lông hồng vừa ấm vừa êm ;
Chú E Lê điểm tô thêm
Khảm nạm ngọc huyền, cẩm thạch, kim cương
Chú Ngũ Khì việc nhẹ nhàng,
Nằm thử xem giường có tốt hay không.
Còn chàng Khe Khất vẫn ngồi,
Hầm hờ cẩu nhẩu ra lòng mè neho :

« Làm giường mà tặng chúa yêu !
Các chú nông chiều công chúa hư thân.
Mặc dầu, một góc rừng thâm,
Tiếng rìu, tiếng búa âm âm không ngơi,
Tiếng cưa, tiếng đục, tiếng dùi,
Tiếng nói, tiếng cười, tiếng hát rập vang,

CẠM BẦY NGƯỜI

Ở nhà, lúc ấy cô Nàng
Ra tay nội trợ đảm đang việc thường.
Đỡ đàn có bạn chim muông
Xếp nệm, dọn giường, thu vén thu va.
Từ ngoài cửa đến trong nhà
Gọn gàng, sạch sẽ, xem đà phong quang.
Nàng bèn cài cửa kỹ càng,
Sắp bột, sắp đường làm bánh mút nho.
Định làm bảy chiếc bánh to,
Ngon lành thơm ngọt dành cho bảy người.
Bầy tên đề nổi mặt ngoài,
Nàng thích ý cười, nghĩ : Tối hôm nay
Các bạn lùn sẽ về đây
Cơm rồi, tráng miệng bánh này sừng rơn !
Nàng đang nhào bột, pha đường,
Bỗng ở trên tường ló chiếc bóng ai.
Nhìn qua cửa kính bên ngoài
Lảng qua một mục tầm tơi, điêu tàn.
Chính bà Hoàng Hậu cải trang,
Trông thấy mặt Nàng, mục mới lân la,
Đón chào, cười huếch miệng loa;
Hỏi thăm, giọng cố làm ra dịu dàng :
« Lều tranh người vắng, nhà quang,
Có một mình Nàng thui thủi đó chăng ? »

Vô tình, Bạch Tuyết đáp rằng :
« Thừa vâng, già muốn hỏi thăm điều gì ? »
Nhắc trông bánh, trái, bột mì,
Mụ khoằm thù thì, nhân dịp tán ngay :
« Bánh nho kể cũng ngon thay,
Nhưng làm nhân với táo này tuyệt ngon.
Táo này là táo Kim sơn,
Vừa thơm, vừa ngọt vị hơn đường phèn...
Chẳng tin, Nàng thử nếm xem.»
Rồi cầm táo độc mụ liền đưa tay :
« Nàng coi, da đỏ hây hây,
Xơi qua táo này phải biết rằng ngon !
Thình lình một lũ chim khôn,
Ổ đầu bay sả mỔ luôn mụ già.
Mụ bèn ôm mặt kêu la
Nàng ở trong nhà vội chạy ra sân,
Mặc dầu hết sức đuổi ngăn
Đàn chim dữ dội cứ lấn sả vào.
Và Nàng chẳng hiểu làm sao,
Mụ tội tình nào, chim ghét gớm ghê.
Nàng bèn hết sức đỡ, che,
Giắt tay mụ khoằm kéo lê vào nhà.
Mụ già đau đớn, suýt soa,
Cô Nàng kéo ghế nệm hoa mời ngồi..

BÁO ĐỘNG

Bên ngoài, mây kéo tối trời,
Gió thổi đổ hồi, cỏ lứt, cây rung.
Tự nhiên nổi một cơn giông,
Trời mây chớp nhoáng đùng đùng sấm vang.
Nào chim, nào thú rộn ràng,
Gõ cửa báo Nàng có sự hiểm nguy.
Nhưng Nàng nào có hiểu chi,
Chim muông cuống quít vội phi vào rừng.
Bọn lùn đang hát tung bừng,
Hì hụi làm giường thất bảo sắp xong,
Chim bay tới tấp lung tung,
Rú ra, riu rít, hãi hùng. Vì đâu
Con lôi áo, con kéo râu,
Con lượn qua đầu cướp mũ bay đi
Bầy chú lùn chẳng hiểu chi,
Chưa hề thấy sự dị kỳ như nay.
Thầy Đồ sực nghĩ ra ngay
Hoặc lũ chim này đến báo chúng ta
Rằng Nàng công chúa ở nhà
Dễ thường có sự xảy ra chẳng lành.
Chàng Khe Khất nổi tam bành :
« Thôi chết ! chúng mình phải kéo về nhanh !
Đích là Hoàng Hậu yêu tinh
Đến nhà sinh sự, bất bình chẳng sai ! »

Chàng liền nhảy phắt lưng nai,
Ôm cổ chạy dài như tướng tiên phong.
Rồi thì cả một đoàn đông.
Hợp cùng muông thú dùng dùng chạy theo.
Bấy giờ Hoàng Hậu quái yêu,
Quý quyết cố nèo công chúa ngây thơ
Cho sa vào lưới mưu cơ,
Một mình, Nàng dễ mắc lừa như chơi,
Mụ bèn nắc nỏ khen hoai :
« Cô Nàng phúc hậu con người dễ thương,
Cám ơn cái tấm lòng vàng,
Già biểu cô Nàng một quả táo tiên.
Táo này vốn có thần quyền,
Nàng ăn một miếng, ước liền một câu,
Thôi dù việc khó đến đâu,
Như ý sở cầu toại chí bình sinh.
Cô Nàng rất đổi hoan nghênh
Trong lòng nghĩ đến, người tình hôm xưa,
Phiêu phiêu nhắm mắt mộng mơ
Miệng thời lâm bảm : « Bấy giờ ước sao.
Mụ già giục già bào hao :
« Hãy ăn táo trước đã nào vội chi !»
Thấy Nàng lưỡng lự, hồ nghi.
Mụ mới cười khi cắn nửa táo xanh.
Và nhai gau gáu ngon lành.
Cô Nàng thấy vậy, thôi đành hết nghi,

Cắn vào nửa táo đỏ kia,
Tức thì ngã vật hồn lìa sắc ngay.
Vua Bà khoái trí sua tay :
Chắc hẳn từ rày, đẹp nhất là ta !»

CUỘC SĂN NGƯỜI

Ngoài rừng, tầm tã mưa sa,
Bà Hoàng vắt áo lên ra chục chuồn.
Thì vừa gặp lúc bọn lùn,
Vừa hò vừa hét ùn ùn tới ngay.
Ầm ầm sảng cuộc vung tay :
« Quỷ cái ! Voi giày ! bắt lấy cho ta »
Mụ già nghe tiếng hò la,
Cắm đầu cắm cổ chạy ra phía rừng.
Tôi bời áo rách bay tung
Gió tốc phập phùng như thể cánh giời.
Diễn ra một cuộc săn người,
Bọn lùn, muông thú, tung trời như bay.
Lập lòe chớp nhoáng sé mây,
Đùng đùng sấm động như lay chuyển rừng,
Bà Vua chạy miết không ngừng,
Bộng đến dừng chung một tảng đá nhô,
Hết đường chạy trốn, rủi ro,
Bọn lùn kia đã kéo sỏ tới nơi.
Cổ trèo mồm núi trôi voi,
Tay thời bầu víu, chân thời quắp co,
Biết mình đến nước nguy to,
Hoàng Hậu điên rồ, liều chết thủ thân.
Âu là, nước đã đến chân,
Phải lăn đá xuống mà ngăn bọn lùn,

Giết cho một móng chẳng còn,
Mụ bèn giáng sức vằn hòn đá rơi...
Bỗng đâu tiếng sét vang trời,
Khiến mụ bắn người bủn rủn tay chân,
Thét lên một tiếng thất thần,
Lăn lông lốc xuống mấy lần vực sâu.
Trời gần, trời có xa đâu,
Hoàng hậu cơ cầu đã chết nhăn răng.

CHẬM QUÁ !

Bọn lùn chua hết lòng căm,
Kéo nhau rảo bước về thăm nơi nhà.
Tới nơi cảnh lặng như tờ,
Nước mưa lững lờ rỏ giọt mái tranh.
Vào nhà lạnh lẽo vắng tanh,
Bọn lùn bỗng rú thất thanh, rụng rời :
Nàng Bạch Tuyết, trời hồi trời,
Năm vật sóng soài, thân giá như băng.
Bọn lùn tấp nập loăng quăng,
Nào lay, nào gọi, nào giăng tóc mai.
Tuy Nàng nhắm mắt, tắt hơi,
Trông vẫn như người ngủ thiếp miên man.
Bọn lùn héo ruột, rầu gan,
Khiêng Bạch Tuyết để lên bàn hãn hoi,
Nén bạch lập thắp một đôi,
Ngọn đèn le lói như khơi nỗi buồn.
Bên ngoài mưa gió ngớt cơn
Cây cối hầy còn lã chã giọt châu.
Chim muông sụt sướt, âu sầu.
Bảy lùn lặng lẽ gục đầu, lệ rơi.
Thấy Nàng như đóa hoa tươi,
Ngọc chẳng nở vùi dưới đất lạnh than,

Bọn lùn đúc chiếc áo quan,
Thủy tinh, nệm gấm đặt nàng vào trong,
Rồi khiêng lên giữa đôi thôn,
Đặt Nàng nằm đó, cất công canh mò.

CÁI HỒN SỐNG LẠI

Kể từ Hoàng tử về đô,
Tơ tưởng mơ hồ như giấc chiêm bao.
Nhớ nàng Công Chúa má đào,
Tìm hoa sau chẳng khi nào gặp hoa.
Rồi thì, thu lại, đông qua,
Xuân sang, hoa nở, chim ca tung bưng.
Có tin đồn rập vang lừng,
Rằng ở khu rừng có một nàng tiên.
Im lìm say giấc liên miên,
Lá thông bao phủ bức rèm thâm xanh.
Nằm trong cổ quách thủy tinh,
Nàng vẫn nguyên hình, nguyên sắc đẹp tươi.
Cho là một sự lạ đời,
Chàng bèn lên ngựa tới nơi cho tường.
Khi chàng vào tới khu rừng,
Một cảnh lạ thường cảm động phô ra :
Từng đàn chim nhỏ tha hoa,
Rắc lên mặt quách sáng lòe long lanh.
Bảy chú lùn lặng đứng canh,
Ngày ngày thay đổi những vành hoa tươi.
Lại gần Hoàng Tử ngó coi
Đích Bạch Tuyết rồi, người mộng hôm xưa.
Nghiêng mình, Hoàng tử thần thơ,
Khẽ đặt môi hờ hôn nắp áo quan.

Bọn lùn chưa kịp bàn hoàn,
Trong quan bỗng đã thấy nàng tỉnh ra
Khác nào đứa trẻ ngây thơ,
Sớm ngày thức giấc say sưa nồng nàn.
Tình yêu đậm thắm của chàng.
Đã cứu được Nàng cải tử hoàn sinh.
Cho hay sức mạnh ái tình,
Thiên lương đã phá tan tà thuật ma
Khi Nàng bừng mở mắt ra,
Liếc trông Hoàng Tử, miệng hoa nõn cười,
Bọn lùn khôn xiết mừng vui,
Ca hát vang trời, ôm lấy nhau hôn.
Trên cành, chim lớn chim con,
Cùng nhau hòa nhạc véo von, rộn ràng.

CHIA PHÔI

Bầy chú lùn súm đờ Nàng,
Nâng lên mình ngựa cũng chàng sánh đôi.
Trước khi nam, bắc đôi nơi,
Bạch Tuyết bồi hồi hứa tới mùa xuân,
Mỗi năm, Nàng với lang quân,
Tới thăm bạn cũ yêu thân trong rừng.
Bọn lùn nửa tủi, nửa mừng,
Đứng vọng trông chừng cặp bạn tốt đôi.
Thung thảng ngựa xuống chân đồi,
Nàng cùng Hoàng Tử bồi hồi dừng cương,
Đằng sa, hôn vọng yêu đương,
Rừng xanh từ biệt lên đường khoan thai
Đưa nhau về Lạc-Mộng-Đài,
Ân ái ở đời, toại chí bình sinh.
Bóng câu đã khuất đường quanh,
Bầy lùn lủi thủi lều tranh trở về,
Sụt sùi buồn ử buồn ê,
Nước mắt nặng nề chầu ở trên mi.
Chang Khe khắt, mặt si si
Cổ làm ra bộ gan lì, điềm nhiên,
Rằng : «Sao các chú vô duyên,
Rước lấy mối phiền, rõ khéo vắn vơi
Ngẫm xem, cô ả sa cơ,
Bấy lâu lỡ bước đến nhờ chúng ta,

Bây giờ tốt mã, đỏ da,
Cậu cả con nhà... đến phỗng mang đi.
Giống đàn bà có ra gì,
Ta đây đã bảo từ khi mới đầu.
Về chi tình nghĩa không đâu,
Mua nảo, chắc sầu, rõ thật lố lăng,
Vô tình, nàng phụ ta chẳng ?
Thời ta cả quyết quên phăng mới là...»
Lời tuy cứng cỏi thiết tha,
Nhưng lúc về nhà thấy vẻ khác xưa,
Bọn lùn không khỏi ngẩn ngơ,
Lòng như trống rỗng vẫn vợ thiếu gì...
Thiếu tình âu yếm thường khi,
Thiếu vẻ nhu mì của bạn đào tơ,
Thiếu hồn vui vẻ trẻ thơ,
Tiếng cười cũng bật, tiếng ca cũng đình.
Chú Khe Khắt dẫu vô tình,
Gắt gỏng bực mình, càng thấy khắt khe.
Mặc lòng, chú gắt, chú nghe,
Anh em dơ chẳng bắt về, làm thỉnh.
Anh chàng gắt chán, buồn tênh,
Dầu mặt quay mình gạt trộm giọt châu.
Nhưng rồi cách mặt xa nhau,
Nỗi nhớ nhung cũng lâu lâu nguội dần.
Và mỗi năm, tới đầu xuân,
Bạch Tuyết một lần, đúng hẹn tới thăm.

Cùng Hoàng Tử, bạn trăm năm,
Ngự chơi nhà cỏ độ rằm ba ngày,
Và mỗi năm cuộc sum vầy
Tuy rằng ngắn ngủi, nhưng đầy thú vui.
Cô Nàng như chúa xuân tươi,
Đem ánh mặt trời tới chốn lều tranh.
Bảy chú lùn hả vong linh,
Chàng Khe Khắt cũng quên mình khắt khe...